

Вагилевич Іван Миколайович

Біографія

Іван Миколайович Вагилевич народився 2 вересня 1811 р. у селі Горішньому Ясені, нинішнього Калуського району, Івано-Франківської області, в родині священика. Після закінчення нормальної школи у м. Бучачі вчився у Станіславській гімназії. З 1830 по 1838 р. І. Вагилевич — в університеті у Львові. Там познайомився він з М. Шашкевичем і ввійшов до гуртка його однодумців. Захоплювався етнографією, історією та археологією, листувався з багатьма ученими-славістами і фольклористами: П. Шафариком, М. Погодіним, О. Бодянським, П. Лукашевичем, І. Срезневським та ін. У "Русалці Дністровій" опублікував свої перші наукові розвідки та художні твори, через що, як і інші члени "Руської трійці", опинився під наглядом поліції і після закінчення навчання в 1838 р. довгий час був безробітним.

Під час навчання у Львові Вагилевич посилено займався самоосвітою. З 1838 р. його наукові розвідки час від часу друкувались у чеській і польській періодиці. В 1845 р. Вагилевич видав свою граматику української мови (польською мовою). Не маючи змоги присвятити себе науці в умовах ці-132/сарської Австрії, І. Вагилевич звертався в 1847 р. і до російського уряду з проханням дати йому посаду на кафедрі слов'янських мов у Києві або Харкові, але його прохання не задовольнили.

З 1846 по 1848 р. І. Вагилевич був священиком у с. Нестаничах, Золочівського округу. У 1848 р. покинув парафію і став редактором газети "Дневник руський", яка на 9-му номері припинила своє існування. Консисторія відмовилась дати йому знову парафію, реакційне духовенство загрожувало суворим покаранням за непослушність, і Вагилевич залишився без роботи та засобів для утримання сім'ї.

У 1851 р. І. Вагилевичу пощастило влаштуватись на роботу в бібліотеці Осолінських у Львові, а через 9 місяців за нестійкість релігійних переконань його було звільнено. Позбавлений постійної роботи, І. Вагилевич близько десяти років підтримував нужденне життя своєї сім'ї випадковими заробітками.

Внаслідок переслідувань з боку австрійської влади, польської шляхти і уніатського духовенства, Вагилевич відійшов від української літератури. З 1838 р. і до кінця життя виступав в основному як учений, друкуючи свої цікаві фольклорно-етнографічні та історичні розвідки у чеських і польських виданнях ("Часопис чеського музею", "Варшавська бібліотека", "Бібліотека Осолінських", "Родинне коло" та ін.). Наукова спадщина Вагилевича й досі не зібрана і не вивчена.

Помер І. Вагилевич 10 червня 1866 року.

Свої твори підписував: Вагилевич Далибор, Волк Заклика.